Evadarea din Iad

de Norica Ion

Cuvânt înainte

Doamna Norica Ion trudeste din greu în satul Homojdia, Com. Curtea, Jud. Timis, pentru a-si creste cei opt copii minori. Suferă alături de sotul atins de o boală necrutătoare si priveste cu nădejde în viitor. Spune oricui vrea să o asculte experienta ei religioasă si-l îndeamnă să-si păstreze credinta crestină ortodoxă neîntinată de influente străine. Cu posibilitătile pe care le are, dânsa a devenit un neobosit misionar al Domnului Hristos.

Doamna Norica Ion a ajuns prin împrejurări nefericite într-un mediu pseudo-religios. Cu toate acestea, dânsa a avut tăria si curajul să nu se piardă cu firea si să rămână ea însăsi. A avu tăria să apeleze la valorile dintotdeauna ale crestinismului autentic: Sfânta Scriptură, Sfânta Traditie, Sfânta Cruce, Sfintele Taine, postul, rugăciunea, fiind convinsă că fără de acestea nu poate ajunge pe calea cea adevărată a mântuirii. A adăugat convingerilor sale intime o credintă puternică si o practică neîntreruptă a rugăciunii, a postului si a faptelor bune. Usor-usor, Dumnezeu a venit în întâmpinarea acestor căutări si strădanii si nu a lăsat un suflet în rătăcire. Dumnezeu i-a descoperit că în afara Bisericii Ortodoxe nu este mântuire. La aceeasi concluzie au ajuns si Sfintii Părinti din primele veacuri ale crestinismului, spunând că „extra ecclesia nulla salus" (în afara Bisericii nu este mântuire).

Doamna Norica a aflat adevărul; a aflat limitele până la care poate fi încercat omul si, mai mult, a învătat să biruiască răul – diavolul si uneltele lui. Nu păstrează doar pentru sine cele învătate din propria experientă, ci le spune tuturor pentru a-i feri pe unii de pierzare si pentru a-i ajuta pe altii să se mântuiască. Este un gest deosebit, care o onorează, prin care ea îsi face de fapt datoria de adevărat crestin fată de cei din jur.

Dacă avem în vedere concluziile la care ajunge autoarea, putem îndemna pe oricine caută calea cea adevărată spre mântuire să urmeze zicala românească: „La orice treabă pe Stan Pătitu-l întreabă!". Autoarea este într-adevăr un Stan Pătitu'.

Cine are urechi de auzit si minte de priceput să audă si să priceapă.

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Copilăria

Am avut o viată foarte grea. M-am născut într-o familie de penticostali, fiind cea mai mică dintre cele sase fete. Când eram de trei ani, am rămas orfană de mamă. La putin timp după aceea, tata s-a însurat cu o femeie mult mai tânără decât el. O iubea mult si nu-i iesea din vorbă. Noi fetele primeam bătaie de multe ori, nefiind vinovate. Si azi îmi aduc aminte de bătăile de la vârsta de trei ani.

Locuiam în Simeria. La început mama vitregă nu ne putea suferi. Ea avea o fată cu primul ei sot si pe aceea o spăla, o hrănea si o îngrijea cum se cuvine. Patru dintre surorile mele bune erau mai mici decât sora noastră vitregă, însă nici pe ele nu le îngrijea. Eram pline de păduchi si bube. Eu eram cea mai prăpădită. Eram plină de bube si nimănui nu-i păsa. Mă culcau pe jos, pe o scândură. Mama mamei mele vitrege, venind într-o zi pe la noi, m-a văzut în ce hal eram si m-a luat la ea acasă, la Gurasada. Ea era văduvă din tinerete si făcea parte din secta baptistilor. La Gurasada acea femeie m-a îngrijit ca o adevărată mamă. O iubeam foarte mult.

Mama vitregă i-a cerut tatei să cumpere casă în satul ei, la Gurasada. Tata i-a împlinit dorinta si cu venirea lor la Gurasada au început si chinurile mele. Au cumpărat capre si de la ele m-am umplut de râie si păduchi. Când a venit medicul la scoală si m-a văzut cum eram, s-a dus la tata si i-a spus situatia mea. Tata m-a bătut rău cu cureaua si apoi a aruncat cu apă rece pe mine. Nici nu-mi treceau bine vânătăile si îmi făceau altele: când tata, când mama. Câteodată, când nu mai puteam să suport durerea, mă duceam pe malul Muresului cu gând să mă arunc în apă.

Când aveam sase ani obisnuiam să merg la biserica ortodoxă din sat la cununii. Nu stia nimeni din casă. Mă înghesuiam în biserică, mă urcam pe un scaun sau mă băgam în fată să văd mai bine. Pâinea ce rămânea de la miri mi-o dădea preotul mie. Ce usurare sufletească simteam când mă apropiam de

biserică, desi eram doar un copil! Întotdeauna în Joia Pastelui mergeam cu ceilalti copii si ne jucam în cimitir. Când băteau clopotele bisericii, parcă mă cuprindea o dragoste în inimă si o dorintă de a intra în biserică. În fiecare duminică eram dusă de cei din familie la adunarea baptistilor. Nu mă simteam bine acolo. Eram tot tristă si coplesită de necazuri. Asa au trecut anii.

Vara, în vacante, mă duceam ca slujnică plătită, mai cu seamă la preotul din sat. Mergeam cu vitele la păscut. Mereu când plecam cu oile doamna preoteasă îmi dădea un pachet cu mâncare. Îi iubeam pe amândoi pentru că aveau milă de mine. Din banii câstigati vara îmi cumpăram toamna haine de scoală.

Îmi amintesc că pe la 11 ani m-am îmbolnăvit de apendicită. O soră a mea, de 13 ani, m-a dus cu salvarea la spitalul din Ilia. Am fost operată si dusă la reanimare, dar nimeni dintre ai mei nu era lângă mine. Ceream deseori apă si ceilalti bolnavi îmi puneau pe buze un pansament muiat în apă. Mamă nu aveam, iar pe tata nu-l interesa de mine. Strigam deseori după el, uneori si în somn. Odată a venit sora mea la mine si i-am zis: „Du-te după tata, că eu mor!" S-a dus si l-a rugat să vină la spital că eu mor. Tata i-a spus că va veni el la spital cu cureaua, să mă învie.

As fi avut nevoie de compot sau supe după operatie, însă nimeni nu mi-a adus. De la spital m-am dus singură acasă. Nu mă durea operatia cât mă durea lipsa dragostei părintesti.

Adolescenta

Toată copilăria mea tata nu mi-a dat un leu măcar să-mi cumpăr bomboane. Nici el nu ne cumpăra, desi avea salariu si primea alocatie pentru noi. Cu banii strânsi împlinea dorintele sotiei sale.

M-a dus la Deva în clasa a noua, la Liceul Industrial, însă am stat putin timp acolo pentru că nu aveam bani să-mi plătesc cantina. Am stat acolo flămândă trei zile. Văzându-le pe celelalte fete cu geamantanele pline de haine, mă rusinam. Eu nu aveam decât uniforma cumpărată cu banii câstigati pe timpul verii. Îmi trebuiau acum bani pentru unele cărti, iar când am apelat la surorile mele măritate, mi-au spus că nu mă pot ajuta pentru că au soti si soacre si nu le dau voie. Nu exista nici o solutie.

Căsătoria

Eram foarte săracă. Asa am luat o hotărâre: dacă voi găsi pe cineva să mă ia, mă mărit. O cunostintă mi-a recomandat un băiat orfan de mamă. Ne-am căsătorit, însă tatăl si bunica lui n-au fost prea bucurosi când m-au văzut. Eram prea săracă si ar fi vrut pe altcineva pentru băiatul lor.

Eram săraci lipiti pământului, însă ne iubeam si asa am rămas împreună. La 17 ani aveam deja doi copii. Ne-am căsătorit la primărie si, când am avut al doilea copil, am mers la biserică. M-am botezat eu întâi, m-am cununat cu bărbatul meu si am botezat si copilul. Asa am devenit o familie de crestini ortodocsi.

Necazurile nu m-au ocolit. Sotul meu era sofer. După ce s-au născut copiii, nu i-a mai plăcut de mine. Orice făceam nu era bine. A venit si al treilea copil si necazurile au devenit mai mari. Nu stiam ce să mai cred. Nu citisem Sfânta Scriptură si nu stiam care-i calea cea adevărată. Încă nu stiam că prin suferintă poti ajunge mai usor la mântuire.

Apostazia

Între timp m-am îmbolnăvit. Mă durea mereu capul. Am fost la doctor, însă nu mi-a putut spune ce am. Credeam că asa mă pedepseste Dumnezeu pentru că nu mai mergeam la adunarea baptistă. M-am dus în schimb la o mănăstire din apropiere, unde m-am spovedit si m-am împărtăsit pentru prima oară. După aceea m-am simtit foarte bine o vreme. Mă rodea însă mereu gândul si mă mustra cugetul că mă lăsasem de sectă. Nu stiam ce se întâmplă cu mine. Mi-au revenit durerile, parcă mai chinuitoare acum.

Atunci m-am hotărât să mă duc la penticostali, acestia fiind mai vestiti pentru puterile lor. Având o adunarea de-a lor în sat, m-am alăturat lor. Mi-au cerut să mă lepăd de Ortodoxie si să mă botez în legea lor. Am făcut o declaratie publică prin care m-am lepădat de dreapta credintă. Botezul s-a făcut în ascuns, fără martori. Nici nu am auzit într-al cui nume am fost botezată.

Nu stiam care este calea cea adevărată a mântuirii, însă o căutam cu tot mai multă râvnă. Penticostalii lucrează cu niste duhuri. Ei sustin că e vorba de însusi Duhul Sfânt si că cine nu îl are, va rămâne pe pământ când va veni Domnul Iisus Hristos să răpească Biserica.

Am trăit sapte ani în mijlocul penticostalilor. Citeam mereu Biblia si am învătat lucruri foarte importante. Mă opream deseori la cartea proorocului Daniel, citind tainele pe care i le descoperise Dumnezeu. Citeam, de asemenea, si în Evanghelia după Matei despre venirea proorocilor mincinosi. Mi se părea că de fiecare dată când citeam din Sfânta Scriptură găseam ceva nou. Unde nu întelegeam, socoteam că este o enigmă pentru mine. Neavând pe cine să întreb, încercam să pătrund singură întelesul textelor. Uneori îl întrebam pe pastor, dar din păcate el era mai încuiat la minte decât mine. Nu făcea decât să repete întruna credinciosilor lui, dintre care făceam parte si eu, că ei sunt poporul ales, botezat cu Duhul Sfânt si cu foc.

Îmi amintesc de cele scrise în Epistola a II-a a Sf. Pavel către Tesaloniceni, unde scrie că potrivnicul va fi cinstit cu închinare, dându-se pe sine Dumnezeu (2 Tes. 2:3-4). Acest lucru era adevărat, pentru că ne adunam cu totii la rugăciune si îl imploram cu lacrimi pe Domnul să vină în mijlocul nostru să ne mângâie si să ne vorbească prin proorocii nostri. Cum Domnul Iisus nu mai vine în cămări (Mat. 24:26), venea bucuros un alt „domn", Satana. Acesta ne arăta prin gura proorocilor necazurile în care ne aflam.

Totusi, cred că Dumnezeu a îngăduit să ni se spună mie si unei surori că ne va scoate ca pe Lot din mijlocul lor (Fac. 19). Nu ni se spunea însă clar din mijlocul căror oameni vom fi scoase. Până la urmă aveam să fim scoase chiar din ceata rătăcitilor. Mergând pe drum către casă, încercam să mă smeresc cât mai mult si să mă pocăiesc tot mai mult în inima mea. Desi eram o rătăcită, îngerul meu păzitor nu m-a părăsit nici o clipă si-l simteam mereu că mă ajută în necazuri.

Timpul a trecut. Aveam acum patru copii botezati la ortodocsi si alti doi „binecuvântati", cum spuneau penticostalii. La sectanti, în loc de botez, pastorul ia copiii în brate si se roagă ca Domnul să-i binecuvânteze.

Necazurile mele cresteau mereu. Deseori primeam câte o bătaie zdravănă si câte o fugăreală de la sot. Îsi găsise alte femei si îmi spunea tot mai des că mă va părăsi si că va pleca cu copiii.

Vorbirea în limbi

Pastorul nostru ne zicea mereu că cine nu are Duhul Sfânt nu va fi răpit la cer înainte de strâmtorarea cea mare. Eu mă gândeam că nu sunt vrednică să am Duhul Sfânt în mine. El ne presa însă tare, îndemnându-ne să postim, să facem nopti de veghe si să stăruim în rugăciune pentru a primi Duhul Sfânt. Încet-încet am început să sper că poate îl voi primi si eu.

Într-o zi m-am dus cu o soră a mea, tot penticostală, la o adunare de stăruintă într-un sat vecin. Aici ne-au învătat să spunem întruna „Sângele Domnului să mă curătească", până ni se va îngrosa limba. Abia atunci, ne spuneau ei, vom începe să vorbim în limbi îngeresti. Asa am făcut. Către miezul noptii am simtit că mi se îngroasă limba. Deodată am simtit o stare de înviorare. Am strigat: „Iisus Hristos". În preajma mea era 10-12 persoane care vorbeau în limbi. Nu întelegeam ce spuneau. Când am strigat eu, toti au tăcut si nimeni nu a mai putu vorbi în limbi. S-au ridicat si mi-au zis: „Soro, nu esti pregătită pentru lucrarea Domnului. Nu esti curată, cum vrea Domnul!"

Cei care aveau darul proorociei ne-au spus că Domnul ne va conduce către casă. Adunarea s-a terminat si ne-am despărtit. Eram împreună cu alte trei persoane. Am trecut pe lângă o pădure, unde se auzeau numai fosnete, însă nu ne-a fost frică. Am găsit o masină care ne-a dus mai aproape de casă.

După acea adunare de stăruintă eu am rămas pe gânduri, întrucât mi se părea ceva anormal. Îmi stiam bine viata particulară si nu credeam că trebuie să-mi spună ei că sunt nepregătită. Aveam o dragoste foarte mare pentru Dumnezeu si mă rugam mult. Ceva însă mi se părea neclar. Nu întelegeam de ce se opriseră cu totii din vorbirea în limbi când am strigat eu „Iisus Hristos". Când spusesem acele cuvinte, parcă mă înviorase cineva cu aer rece. Mă rugasem mult până în clipa aceea si eram foarte transpirată pentru că în casă era cald. Când am rostit numele Mântuitorului, am simtit un aer răcoritor.

Descoperirea

Muncindu-mă acest gând, am postit trei zile si m-a rugat Creatorului lumii. Îi spuneam că sunt nestiutoare si că dacă voi primi vreodată un dar, de la El să-l primesc si El să-mi descopere lucrurile pe care nu le înteleg. Mă rugam să fiu luminată precum fusese proorocul Daniel. Rugându-l pe Dumnezeu, aveam credinta că tot ce voi cere în numele Domnului Iisus voi primi.

Într-o noapte am avut un vis. Afară se făcuse cerul într-o singură fiintă. Nu o puteam privi din pricina strălucirii ei. Am căzut cu fata la pământ, căci am priceput că e o putere dumnezeiască. Am auzit un

glas spunându-mi: „Priveste aceasta! Cine nu stie ce este aceasta nu va vedea Împărătia Cerurilor niciodată!” Cum stăteam cu fata la pământ, am ridicat putin capul ca să pot privi ce-mi arăta. Cam pe unde îi era fata se vedeau numai fulgere, iar când vorbea parcă tuna. Privind spre mâna înfricosător de mare, am văzut că tinea o inimă de om în care era foarte multă mizerie. Am auzit iar acel glas de tunet: „Priveste si să stii că cine nu cunoaste ce este aceasta nu va vedea Împărătia Cerurilor!”

Visul m-a speriat foarte tare. Trei zile n-am fost în stare să fac nimic. Tremuram tot timpul si rămăsesem cu sperietură, desi nu întelesesem prea multe.

După un timp am postit iarăsi ca să primesc Duhul Sfânt. Pastorul nostru ne amintea mereu că cine nu are Duhul sfânt va rămâne pe pământ la venirea lui Hristos. Atunci, după mintea mea cea încuiată si fiindcă cerusem dezlegarea tainei, Dumnezeul cel adevărat a îngăduit pentru mine încercarea de a călca pragul mortii.

Pragul mortii

Obisnuiam să vizitez bolnavi, în special pe cei din adunare. Făceam asta desi eram deseori certată si bătută de sotul meu. Într-o zi m-am dus în Făget, la o bătrână foarte bolnavă. Era în sectă de doisprezece ani si avea duhul vorbirii în limbi. Cum intrase în sectă, cum căzuse la pat. Cobora din pat doar pentru rugăciune, dar si atunci cu mare greutate. Proorocea după cum îi zicea duhul. Mi-a zis: „Tu ai ceva de la Dumnezeu. Să stii că-ti va descoperi ceva, dar îti trebuie trei zile de post.”

Am tinut trei zile post negru. Plânsesem de multe ori în rugăciunile mele, când mă rugam lui Dumnezeu pentru familia mea, ca sotul să nu se depărteze de mine si ca cei sase copii ai mei să nu rămână pe drumuri. Asa am făcut si atunci. M-am rugat fierbinte ca Dumnezeu să nu-i îngăduie sotului meu să-mi ia copiii. Ei erau bucuria mea, viata mea. Îi crescusem cu multă trudă si nopti nedormite. Aveam o mare încredere că Dumnezeu nu va îngădui să vină un asemenea rău peste mine.

După trei zile de post negru, am început să merg zilnic la femeia din Făget. Timp de trei săptămâni am mers cu drag, crezând că însusi Domnul Hristos îmi vorbeste prin acei prooroci. Într-o zi, când eram cu sora mea acolo, a venit un bărbat, sectant si el. Îl chema Vasile si avea vreo 53 de ani. Ne-a întrebat dacă am primit darul Duhului Sfânt. I-am spus că nu, iar el ne-a spus că a fost trimis la noi pentru stăruinta pentru Duhul Sfânt. Am început să ne rugăm iar acel om m-a uns cu ulei pe frunte, dar nu în semnul Sfintei Cruci. Mi-a pus doar un deget pe frunte. Deodată am început să vorbesc în alte limbi. Nu stiam ce limbi sunt, dar în timp ce vorbeam aveam mintea foarte limpede, căci îi vedeam si auzeam pe toti ce vorbesc.

La noi în Homojdia sunt oameni săraci care-si câstigă pâinea făcând trocuri, linguri si alte lucruri din lemn pentru a le vinde. Cei din celelalte sate îi numesc tigani, însă ei nu stiu să vorbească tigăneste. Acel om care m-a uns pe frunte le-a spus celorlalti că eu am primit darul vorbirii în limba tigănească. Eu mă simteam putin rusinată, dar nu-mi puteam stăpâni gura. Nu stiam ce vorbesc, dar eram bucuroasă. Sora mea striga într-una: „Tată din cer, ai milă de mine!” O unsese si pe ea pe frunte si la un moment dat a început să cânte, dar fără cuvinte. Omul acela i-a spus să strige mai tare.

În timp ce vorbeam vorbe neîntelese, am întins mâna dreaptă către sora mea. Printre cuvintele care mi se amestecau în gură, i-am spus în românește: „Gândul la Golgota!”. Atunci ea a început să strige Haliluia, nu Aliluia. La terminarea rugăciunii, acel om ne-a zis: „Surorilor, ati primit Duhul Sfânt!” Pe mine m-a atentionat că primisem lucrare cu proorocie si că nu trebuie să mă opresc deoarece Domnul are de vorbit poporului.

Fereastra spre cer

Am mers acasă si de atunci a început un adevărat calvar. Din prima noapte am început să simt o mare apăsare. Am visat că eram făcută mireasă într-un loc necunoscut. Cu mare greutate am scăpat de acolo, am urcat într-un tren si am fugit.

Îmi venea tot mai mult în minte o vedenie pe care o avusesem cu putin înainte de a primi duhul vorbirii în limbi.

Mă dusesem la sora mea. Era pe la nouă dimineata. Noi obisnuiam să ne rugăm de trei ori pe zi, spunând Tatăl Nostru înainte de alte rugăciuni. M-am asezat pe genunchi, dar nu am apucat să spun nimic. Am văzut ca o fereastră spre cer, de formă ovală. Prin ea curgeau spre pământ raze mai puternice ca ale soarelui, care se revărsau peste noi în timp ce eram asezate pe genunchi.

În stânga lângă mine am văzut o fiintă înfricosătoare. Semăna cu un urs, cu păr negru pe tot corpul, iar la degete părul era alb. Lucrul acesta nu l-am visat, ci l-am văzut, dar nu stiu dacă aveam ochii deschisi sau l-am văzut numai cu inima. Abia mai târziu am înteles vedenia, după o discutie cu diavolul.

Înselătorul

Revin cu firul povestirii. Acel duh locuia în mine de sase zile. În acest timp am primit vizita mai multor femei, între care si sotia pastorului. Să explic mai pe larg.

În mine era un duh. La rugăciune acest duh chema o putere mai mare si vorbea din mine următoarele: „Eu sunt domnul în trup." Apoi începea să vorbească în mine. Tot trupul mi se deplasa, ca fiind purtat de o putere. Mâna mi se îndrepta spre acela căruia îi era adresat mesajul. Mă ridica în sus si mă scutura cu un tremur specific celor care au astfel de duhuri. Pentru toate femeile venite la mine au fost mesaje rele. Chiar si pentru sotia pastorului. Dânsa era o femeie în vârstă, iar mie îmi era foarte rusine de cele ce îi strigase duhul prin mine. Dânsa mi-a spus: „Vai de tine, nu te mai scutura toată degeaba!" Duhul din mine i-a răspuns: „Pe ea o scutur acum, iar pe voi, când vă voi scutura, nu va fi bine de voi!"

Aceste duhuri au o putere foarte mare. S-au întâlnit cazuri când oameni bolnavi de boli incurabile au fost vindecati. De aceea duhul din mine mi-a spus să merg în satul unde am copilărit, unde era o femeie bolnavă care striga după vindecare. Duhul mi-a spus că însusi Domnul va veni acolo să facă vindecarea, eu urmând să fiu martoră. Toate cele proorocite de duhul din mine le-a auzit si sora mea. Eu i-am zis duhului: „Nu am ceas si nu stiu când să plec." El mi-a răspuns: „Te voi anunta eu când să pleci."

Când duhul din mine mi-a spus să mă duc, am socotit că e momentul să-l ispitesc. Asa cum am spus, acest duh îmi dădea un tremur specific oamenilor posedati. Când venea acea putere mai mare, tremurul devenea si el mai puternic.

Când mi-a zis să mă îmbrac, i-am zis: „Duhule, chiar Domnul Iisus Hristos vine acolo unde mă trimiti?" Duhul mi-a zis: „Da, El vine! Esti necredincioasă?" „Nu, i-am zis eu, dar acum voi putea să-i sărut palmele cu semnele cuielor, căci s-a jertfit si pentru mine pe Golgota!" Zicând eu acestea, am simtit o schimbare mare. Duhul nu mai vorbea cum vorbise până atunci, iar tremurul dispăruse. Nu stiam ce să mai zis. La un moment dat am crezut că Domnul Iisus s-a supărat pe mine pentru că i-am cerut să-mi arate semnele sfinte. Cineva parcă îmi soptea însă că Domnul Iisus e blând si că nu s-a supărat nici pe ucenicul Lui care îi ceruse să vadă urmele cuielor.

M-am îmbrăcat si am pornit cu sora mea spre tata. În drum spre statia de autobuz am simtit o stare de tristete si de părere de rău în suflet. Eu nu jignisem niciodată pe nimeni, dar acum, prin gura mea, fusese jignită sotia pastorului. Îmi curgeau lacrimile. În statie i-am spus surorii mele: „Nu puteam eu să rămân asa cum eram înainte?" În timp ce plângeam întruna, duhul din mine a zis: „Nu mai plânge, căci Domnul nu mai vine!". Neîntelegând bine aceste cuvinte, am plecat spre casă. Ajungând acasă la sora mea, ne-am asezat pe genunchi să ne rugăm. Sora mea a zis: „În numele lui Iisus Hristos, să iesi din noi căci tu nu esti Duhul Sfânt!" Duhul nu-i răspundea nimic. Am simtit atunci că a venit peste mine un fel de adiere ca o întărire. Cu glas poruncitor, i-am spus: „Iesi din mine, în numele lui Iisus Hristos! Îti poruncesc!" „Da, am să ies, căci voi nu sunteti vrednice de lucrările mele. Dar mai întâi am să vă spun cine sunt. Eu sunt domnul, dar domnul dracilor. Acesta este poporul meu, ei sunt copiii mei. Să nu uitati, căci eu i-am luat în brate pe copiii vostri si i-am binecuvântat. Când vor fi mari, să le spuneti." „Iesi mai repede, i-am zis eu poruncitor, iesi mai repede că m-am săturat de tine! Iesi!"

A iesit. L-am simtit cum a iesit tot asa cum îl simtisem când intrase. După ce a iesit simteam că zbor, nu alta. Stătuse în mine de vineri până joi. În tot acest timp tinusem post negru. Mâncasem putin doar într-una din zile. După aceea, i-am zis surorii mele: „Tu fă ce vrei, eu mă duc la preot să-i spun ce-am pătit!" Citisem în Biblie că duhul rău se întoarce cu alte duhuri si îmi era frică. Sora mea m-a înteles si a mers cu mine.

Salvatorul

Preotul satului era părintele Vasile Hotica, un preot foarte bun. Îsi trăia viata mai mult în post si rugăciune. Văzându-mă, s-a mirat foarte, căci nu se astepta să-l caut. Stia că sunt de altă religie. I-am zis: „Părinte, am venit la dumneata să-mi explici. Ati făcut ani multi de Teologie si de aceea să-mi spuneti, vă rog, cum e cu vorbirea în limbi, cu proorocirea. Uitati ce am pătit..." I-am povestit toate cele întâmplate. A făcut semnul Sfintei Cruci, s-a gândit si a zis: „Doamne, fereste-ne!"

A urmat o convorbire de trei ore. Era într-o zi de joi, după-masă. La sfârsit i-am spus hotărârea mea: „Părinte, duminică îi aduc la biserică pe cei trei copii ai mei care-s nebotezati. Vă rog să-i botezati. Vreau să mă întorc în Biserica Ortodoxă si să-mi recunosc rătăcirea. Părinte, mă tem însă să nu mi se întâmple ceva până duminică. Mă va ajuta oare Dumnezeu?" „Ai credintă", mi-a spus preotul.

Am plecat. Pe drum m-am întâlnit cu o penticostală, care fusese la mine să-i proorocesc. M-a întrebat râzând: „Soro, e bun duhul tău?" „Ferească Dumnezeu s pe puiul de sarpe de asa duhuri", i-am răspuns eu si nu am mai continuat discutia.

Răzbunarea diavolului

Abia am ajuns acasă că duhul s-a întors să mă omoare. Eram la capătul puterilor si m-am târât până la pat. Simteam valuri de căldură de la vârful picioarelor până în gât, sufocându-mă. Abia am putut să strig: „Mor!"

Copiii au strigat după sora mea. Socrul meu, văzând în ce hal eram, s-a dus la nasul meu, cantorul bisericii, rugându-l să deschidă biserica. Acesta mi-a trimis Sfântul Mir, tămâie, o carte de rugăciuni si Acatistul Maicii Domnului. Până a ajuns socrul meu acasă, eu începusem să spun rugăciunile pe care le stiam. Îmi simteam sufletul în gât, gata să iasă. Cei sase copilasi plângeau si mă strigau. Trupul îmi era ca de gheată, nu-l puteam misca, însă eram constientă. În gândul meu ziceam: „Doamne, ajută-mă să mă rog, căci mult Te-am iubit! Doamne, Creatorul lumii, tie mă rog, iartă-mă, căci am hulit Duhul Tău cel Sfânt. Te rog, o Doamne, nu mă lăsa să mor, căci îmi rămân copiii ai nimănui, asa cum am fost si eu, Doamne. Arată-mi si descoperă-mi adevărata cale pe care să pot ajunge la mântuire, ca să o arăt si eu copiilor mei!" Simteam că mă înec. N-am terminat eu bine rugăciunea că a intrat socrul meu pe usă. Mi-a făcut semnul Sfintei Cruci pe frunte si m-a tămâiat. A pus cartea de rugăciuni pe pieptul meu si atunci am simtit cum se trage sufletul încet-încet înapoi în trup.

Toată noaptea m-am simtit rău. Am luat medicamente, dar degeaba. Simteam că mă strânge ceva de inimă. Era îngrozitor. Toti cei din casă dormeau. Eu nu puteam să dorm. Când s-a crăpat de ziuă, l-am strigat pe socrul meu, care dormea în altă cameră: „Tată, nu mă lăsa să mor ca un câine! Du-te după preot!"

Socrul meu s-a sculat degrabă si a pornit spre casa preotului. După putin timp a venit cu preotul si cu un membru din Consiliul Parohial, ca martor. A intrat în casă si ne-a salutat. Până la venirea lui se adunaseră toti vecinii, cu mic cu mare. Nu le-a fost frică, desi diavolul ar fi putut iesi din mine si să treacă în ei. Doar însotitorul preotului s-a pierdut cu firea. A început să plângă. Eu eram în pat, acoperită cu o pătură, ca zguduită de friguri, desi nu-mi era frig. Aveam o stare de neputintă si nu mă puteam ridica. Preotul mi-a zis: „Femeie, dacă nu te încrezi în Sfânta Cruce, nu are rost să-ti fac slujbă!" Mi-a explicat că nu are voie să-mi facă slujbe pentru că eram de altă religie. Venise doar la chemarea mea. I-am spus: „Părinte, fă ce trebuie, numai să trăiesc, să-mi cresc copilasii, ca să nu rămână orfani cum am fost eu."

Preotul mi-a dat Sfânta Cruce s-o tin în mână si mi-a pus epitrahilul pe cap. Când am luat Crucea în mână am simtit intrând în mine o putere de viată. Minune dumnezeiască! Preotul mi-a făcut o slujbă scurtă pentru îndepărtarea diavolilor si a farmecelor. Mi-a spus că după ce voi reveni la dreapta credintă îmi va face moliftele Sfântului Vasile cel Mare. M-a stropit apoi cu apă sfintită. I-am spus că la noi în casă nu s-a făcut sfestanie (sfintire) de multă vreme. El mi-a promis că se va întoarce spre seară pentru sfintirea casei. Era o zi de vineri. Mi-a lăsat Sfânta Cruce vreme de trei zile.

După plecarea preotului m-am sculat, am mâncat si am făcut treabă în casă. Spre seară m-a cuprins iarăsi o moleseală, însă nu mai tremuram ca înainte. Când a venit preotul m-am bucurat, căci puteam să-i pun întrebări din Scriptură. După săvârsirea sfestaniei, am discutat îndelung cu dânsul. Îi puneam întrebări din Biblie, iar el îmi răspundea. Mi-a împrumutat chiar Biblia lui. Discutia a durat până la unsprezece noaptea.

Descoperirea diavolului

După ce i-am condus până la poarta (preotul venise împreună cu acel martor), m-am întors în casă. Pornise un vânt puternic si-mi deschisese toate geamurile dinspre grădină. Le-am închis si m-am pregătit de culcare. Am stins lumina si am adormit. Era cam douăsprezece noaptea.

Deodată am fost trezită din somn de un glas necunoscut, un glas înăbusit. Mi-a zis: „Scoală-te, am venit să-ti spun."

M-am speriat, căci nu cunosteam glasul acela si simteam că e ceva necurat. Am înteles că e diavolul. Nu vedeam nimic în odaie, căci era întuneric. De fapt, nici nu voiam să văd ceva. Am luat perna si mi-am pus-o pe urechi, ca să nu-l mai aud. Glasul s-a auzit din nou: „Scoală-te. Degeaba îti pui perna pe urechi, că tot mă auzi si tot îti voi spune ce am de zis. Iar dacă ai întrebări, îti voi răspunde la toate. Am venit fiind trimis si mustrat de Dumnezeu, să-ti spun care e calea cea adevărată care duce la mântuire."

În acele moment mi-am amintit că mă rugasem deseori la Dumnezeu să-mi descopere calea cea adevărată. Auzind atunci acel glas, m-am hotărât să încep discutia.

Convorbirea cu diavolul

I-am zis:

- Bine, răspunde-mi, care este calea cea adevărată spre mântuire?

Diavolul mi-a răspuns:

- Credinta ortodoxă este dreapta credintă, iar Biserica Catolică este aproape soră.

- M-am lămurit acum, i-am zis, dar ortodocsii au numai un copil sau doi, fac avorturi, beau, trăiesc în desfrâu. Nu am văzut la ei fapte care să dovedească dreapta credintă.

Diavolul mi-a spus:

- A fi ortodox e lucru mare. Trebuie să te împărtăsesti în fiecare lună cu Sfintele Taine. Mai întâi de spovedesti de tot ce ai făcut si după aceea, dacă duhovnicul îti dă voie, te împărtăsesti. Credinta ortodoxă nu-ti dă voie să mai faci păcate după Sfânta Împărtăsanie. Ea îti cere să te feresti de toate păcatele, te învată să nu fii betiv, să nu fii lacom, să nasti copii, nu să-i omori.

La sfârsit mi-a zis:

- Dacă vrei să mai stii ceva, întreabă-mă.

- Mai am o singură întrebare: Maica Domnului a mai avut copii sau nu?

Eu învătasem de la penticostali că Maica Domnului a mai născut patru copii după nasterea Domnului Iisus.

- Maica Domnului, mi-a spus diavolul, fecioară a fost si fecioară a rămas, căci Iosif era bătrân si el doar făcea pe îngrijitorul Maicii Domnului si al lui Iisus Hristos.

- Si atunci, am zis eu, cum se poate că atâtia oameni de la penticostali, care strigă cu atâta foc către Dumnezeu, să nu se mântuiască?

- Pot ei să strige, zise diavolul, dar armă împotriva puterilor satanice este numai Crucea. Pentru că ei nu fac acest semn sfânt, rugăciunile lor sunt luate de duhurile mele.

Discutia cu diavolul a mai durat o vreme. Începuse să mă sperie, spunându-mi că nu mai pleacă. Ba chiar îmi spunea să fac aia sau aia. Nu reuseam deloc să mă opresc din discutie. M-am ridicat, am băut apă sfintită si am citit rugăciunea de sâmbătă, dar el tot nu pleca. Până spre dimineată nu mi-a dat pace. Putere asupra mea nu avea pentru că eu purtam mereu o cruce de la biserică. Mi-o dăduse preotul s-o port la mine si mi-o lăsase definitiv. Preotul venea la mine de vineri până duminică, să vadă cum mă simt. Îl întrebam din Sfânta Scriptură, iar el îmi tălmăcea fiecare cuvânt pe care nu-l întelegeam. Asa îmi dăduse si Sfânta Cruce.

Evadarea

După toate cele prin care trecusem, aveam o credintă foarte puternică în Dumnezeu. În prima duminică m-am dus cu cei trei copii ai mei nebotezati la biserică. Am trimis vorbă părintelui că vreau să-o botez în credinta ortodoxă. Preotul a anuntat de îndată crestinii să vină la biserică în acea duminică, căci este ceva deosebit si se va face o mărturisire publică.

În biserică fiind, am luat Sfânta Cruce în mână si am mărturisit în fata Altarului ce mi se întâmplase. Unii din cei de fată plângeau. După mărturisire, s-a săvârsit Taina Sfântului Botez. Eu si ceilalti membri ai familiei am fost pecetluiti cu Sfântul Mir.

Ajungând acasă, mi-a venit o ameteală puternică. M-am asezat pe pat si am auzit iarăsi vocea. Avea să fie însă pentru ultima oară.

- Ti-ai atins scopul. Acum trebuie să plec, că începe popa ăsta cu blestemele Marelui Vasile.

După ce mi s-au slujit 40 de Sfinte Liturghii în trei biserici, m-am simtit mai bine. Cu multumire spun acestea. Dumnezeu m-a ascultat în al doisprezecelea ceas al vietii mele si, când sufletul era gata să plece, o rugăciune din capătul puterilor mele mi-a salvat viata si am putut să rămân pe acest pământ pentru a-mi face datoria de mamă.

Tot pătitu-i priceput...

Voi spune tuturor dacă e nevoie. Am să strig în fata lumii, în fata oricui, chiar dacă-mi va fi viata în primejdie. Nu mai vreau să trăiesc pentru mine. Vreau să trăiesc pentru Hristos. Simt cum o putere divină mă ajută si-mi dă curaj să spun care e dreapta credintă, calea lui Hristos. Ca un om să-l cunoască pe Hristos, mai ales dacă e nestiutor ca mine, e un drum lung si foarte greu. Nu oricine e în stare să cunoască Adevărul. Poate si dintre eretici ar primi Sfânta Cruce, cum o iubim si o primim noi, dacă ar sti ce stiu eu. Dar ei nu cunosc si nu vor să o primească, pentru că le-a intrat în sânge acest lucru, învătând de la părinti cum am învătat si eu de la sora mea. Ei se multumesc cu ceea ce aud si nu au dorinta de a cunoaste mai mult. Eu i-am cerut lui Dumnezeu să-mi descopere taina, asa cum i-a descoperit proorocului Daniel atâtea taine.

Multi dintre sătenii mei, în special eretici, mă socotesc nebună. Eu le spun:

- Voi mă credeti nebună, dar nu mă supăr. Lasă să fiu eu nebună, fiindcă mărturisesc pe Domnul Hristos si dreapta credintă, fiindcă mărturisesc descoperirea minunată pe care mi-a făcut-o Dumnezeu. Asa păcătoasă si nebună cum mă faceti voi, sunt totusi roaba lui Dumnezeu.

Văd răutatea lumii si mă înspăimânt. Se duc grămadă la credintele eretice. Ereticii au cărti cu miile, de tot felul. Foarte putini caută cărtile ortodoxe. După Revolutie s-au lepădat multi, deoarece Satana are acum o putere foarte mare. Face vindecări la rugăciunile lor. Vorbeste din ei, îi face să prooroceasc ă. Satana se întrupează în ei. Adunându-se laolaltă, îl roagă să vină în mijlocul lor să le vorbească si să-i mângâie. Acest domn nu se lasă mult rugat si îsi face aparitia. El este domnul dracilor, asa cum mi s-a descoperit mie. Sărmanii de ei! Proorocii lor detin această putere satanică pe care ei o numesc „duh sfânt". Un duh de la diavolul, un „duh sfânt" făcut de Satana ca să-i poată amăgi pe oameni si să le ia rugăciunile.

Când cineva are necazuri în familie cu sotia, cu sotul, părinti, socrii, diavolul le spune că-i va mângâia, ajutându-i să se răzbune. Se întâmplă ca multi din cei care merg la biserica ortodoxă să aibă necazuri, asa cum am avut si eu. Am rămas însă statornică în hotărârea mea de a merge la Biserică si de a mă lăsa de rătăciri. Diavolul a vrut să mă omoare. Acum nu mi-e frică, fiindcă Domnul Iisus Hristos este cu mine si am puterea dumnezeiască a Sfintei Cruci. Am convingerea că voi birui pe Satana până la sfârsit.

Stând de vorbă cu mai multi preoti, am văzut că unora le e frică de Satana. Când i-am întrebat de ce, mi-au spus că de câte ori au făcut slujbe mai mari pentru păcatele grele ale unor oameni, ori le-au murit animale, ori li s-au îmbolnăvit copiii, si de aceea caută să evite asemenea situatii. Credinta este rece chiar si la multi din cei care binevestesc Sfânta Evanghelie. Se tem de diavol. Oare de ce? Fiindcă au ceva din al lui. Sfânta Scriptură ne învată: „Împotriviti-vă diavolului si el va fugi de la voi" (Iac. 4:7). Dar dacă omul are ceva, cât de mic, din ale diavolului, atunci îi este frică. Oricât s-ar strădui omul să fie complet neprihănit, nu va putea, fiindcă numai Domnul Iisus Hristos a fost cu adevărat drept si neprihănit. Avem însă datoria să ne străduim mereu, din răsputeri. Trebuie să părăsim idolii care au câstigat acum mare faimă: lăcomia, pofta de avere si altele. Acestea i-au dus pe multi la pierzare.

Nu poti face avere iubind pe Dumnezeu. Dacă Îl iubesti cu adevărat, vezi pe cel sărac si flămând si simti nevoia să împarti cu el. O bucată de pâine dacă ai, iar altul nu are, trebuie să înveti s-o împarti cu el. Atunci când miluiesti pe cel necăjit, cresti în credintă. La fel si când postesti si când te rogi. Un crestin adevărat nu-si face vilă, ci îsi foloseste economiile spre a dovedi că e într-adevăr crestin. În zilele noastre se văd rar asemenea fapte de milostenie care să însotească credinta.

De vorbă cu Împăratii

Nu demult mi s-a arătat Domnul Iisus Hristos în vis. Era într-un Sfânt Potir si am îndrăznit să-l întreb:

- Doamne, ai simtit si Tu durerea cum o simtim noi?

Domnul Iisus a clătinat din cap în semn că da. Era împodobit cu o lumină puternică, mai strălucitoare decât a soarelui. Era însă foarte trist. Am văzut atunci că putini crestini se mai împărtăsesc cu Sfintele Taine. Multi au ajuns să înjure chiar si în biserică. Multi dintre slujitorii Sfântului Altar nu iubesc ei însisi Biserica. Nici chiar unii preoti nu mai tin credinta adevărată si nu mai sunt lumină pentru oameni. Răutatea a ajuns la culmile cele mai înalte. Putini sunt cei alesi. Putini dintre cei care merg la Sfântul Altar pentru cununie sunt cu adevărat curati. Cel care vorbeste altora despre adevărata credintă e socotit nebun.

Prin toate am trecut cu bine. Dragostea pentru Dumnezeu si credinta în El mi-au fost arme prin care am reusit să scap cu viată. În post si rugăciune, toate le-am cerut în numele Domnului Iisus Hristos. Nu am cerut avere sau ranguri. Am cerut pace în familie si descoperirea tainelor ce tin de credintă.

La un an după ce mi s-a arătat Domnul Iisus Hristos am avut altă vedenie în vis. Se făcea că eram la Mănăstirea Sfântul Miron din apropiere. Eram în genunchi si mă rugam. Deodată am văzut că icoana Maicii Domnului se dezlipeste de perete. Maica Domnului a iesit pe usa altarului si a venit spre mine. Mi-a zis:

- Am venit să-ti spun că vei avea mântuire, fiindcă nu ai păcătuit împotriva Bisericii.

După ce mi-a mai vorbit putin, s-a retras spre usa altarului. Am început să plâng. Mi-a zis:

- Am să mă arăt tie, fiindcă văd că-ti pare rău că plec.

După exact o săptămână mi s-a arătat iarăsi, tot în vis si tot la Mănăstirea Sfântul Miron. Îi sărutam poala hainei, iar ea era îmbrăcată în vesminte preotesti.

În loc de încheiere

Voi mărturisi în fata oricui că nici o credintă nu este adevărată dacă nu are la bază Sfânta Scriptură, Sfânta Traditie si Sfânta Cruce, adevăratul altar al Jertfei divine.

15 august 1992